

til 145,000 Kr. i 1912, skønt Hr. Jørgensen mener, at der ikke kommer flere Skibe. Kolonialkassens Reserver steg fra 50,000 Kr. i 1907 til 242,000 i 1914, og Havnevæsenets Reserver steg fra ingenting i 1907 til 100,000 Kr. i 1914. Gennem en Række af Aar hørte man heller ingen Klager fra St. Thomas, og saa vidt jeg ved, er der heller ikke fremkommet nogen Klage til Rigsdagen, men nu pludselig kommer jo alle de Herrer herover og fortæller os, at alt er forrykt derovre, Danmark har svigtet sine Løfter, og de Herrer har ingen Tillid mere til den danske Stat; de vil sælges. Det var, hvad de den Gang sagde; Meningerne er maaske noget forandrede nu, og jeg skal her ved denne Lejlighed blot nævne et Par Ord, der staar i et Telegram, der vist er kommet til Finansministeriet — Telegrammet er fra St. Thomas — for nogen Tid siden, og hvori der skrives: „I Tilfælde af Salg ønsker vi ikke at stilles under Regeringen paa Puerto Rico, men at have Ret til at styre vore egne Anliggender. Borgerret tilstaaes indfødte umiddelbart ved Overdragelsen. Vi ønsker Havnen saa fri som muligt og delegerede fra de indfødte sendt til Washington for at virke for Kravene“. Det er vist det sidste, der foreligger derovre fra. Der er jo ogsaa Telegrammer fra enkelte, der ikke ønsker at sælges, men der er Modtelegrammer fra andre. Jeg synes, at den Fremgangsmaade, som nogle af de Herrer ovre fra Øerne har fulgt ved at komme med deres Krav til os paa den Maade, de er kommet, er i allerhøjeste Grad usømmelig. Thi havde Forholdene paa Øerne været saa daarlige, som Hr. Jørgensen svælger i at fortælle os, saa synes jeg, at det havde været Kolonialraadens Pligt for længe siden at være kommet til den danske Regering og Rigsdag og have sagt til dem paa en sømmelig og passende Maade, at det Arrangement, der blev truffet i 1906 efter deres egen Opfordring, ikke mere var tilfredsstillende, og at de Vanskeligheder, som Krigen paaførte dem, havde gjort, at de ikke mere kunde klare sig selv, men trængte til Støtte. Havde de gjort dette, tvivler jeg ikke om, at Regeringen vilde have givet dem den fornødne Hjælp.

Det høje Ting vil maaske af, hvad jeg her har udtalt, se, at jeg ikke ser sort paa Vestindien og dets Fremtid, hvis det bliver under dansk Styre. Dersom Regeringen og Rigsdagen vil arbejde i Forstaaelse med det private Initiativ og tage de Forholdsregler derovre, som pri-

vate ikke kan tage, og som i Virkeligheden ikke er saa overdrevent meget — det drejer sig kun om en Forbedring af Administration, om Vandforsyning til Overrisling paa St. Croix samt om de sociale og hygiejniske Forholds Forbedring —, saa er det min Overbevisning, at vore Øer derovre endnu kunde gaa en blomstrende Fremtid i Møde under det danske Flag. Mange af Søfartens og Handelsens og Industriens Mænd siger nu til den høje Regering og til Rigsdagen: Sælg ikke Øerne, for de kan blive til uvurderlig Gavn for Landet i Fremtiden! Og jeg vil ogsaa sige til Landbrugets Mænd her i dette høje Ting, som har været med til at oparbejde vort Landbrug til den Højde, det staar i nu, at Skibsfarten har under alle Forhold været Landbrugets trofaste Støtte, og især nu under Krigen har den paa mange Maader ydet Landbruget væsentlig Støtte; for trods Miner og Torpedoer og alle de andre Farer paa Søen har den stadig opretholdt vore Forbindelser med Udlandet. Og Skibsfarten og den oversøiske Handel har hidtil mødt meget lidt Støtte fra Statens Side i Forhold til, hvad Landbruget har faaet. Landbruget har altid været Landets Kælebarn, medens Skibsfarten har været dets Stifbarn. Og jeg vil derfor ogsaa sige til Landbruget: Sælg ikke Øerne, naar Skibsfarten og Handelen og Industrien anmoder om at beholde dem! Og til Repræsentanterne for Haandens Arbejdere her i dette høje Ting vil jeg sige: Sælg ikke Øerne, for de er et Led i den Kæde af Foretagender, der skaffer Arbejde til den stadig voksende Befolkning herhjemme! Bryd ikke den Kæde, der kan efter de Tider, som vi nu har, komme trange Tider for Landets mindre Erhverv. — Jeg skal ikke opholde det høje Ting meget længere, men kun sige, at jeg synes, at vor Skibsfart og oversøiske Handel kunde forvente, at man ikke yderligere svækkede deres Stilling ved at berøve dem et af de faa faste Støttepunkter, som de nu har for deres Virksomhed omkring i Verden. Af disse er vore vestindiske Kolonier nu snart det sidste; alt, hvad vi tidligere havde, og som nu kunde have været til mægtig Støtte for vor Handel og Skibsfart, er solgt og tabt for evigt. Vore stolte Kolonier i Ostindien blev solgt i Mismod og Kortsynethed, og den 7. December 1845 halede Enevoldsmagten Flaget ned paa Trankebar i Ostindien og solgte Kolonierne, hvor vort Flag havde væjet i 225 Aar. Mange Øjne her i Landet er i Dag rettede mod dette høje Ting, og man spør-